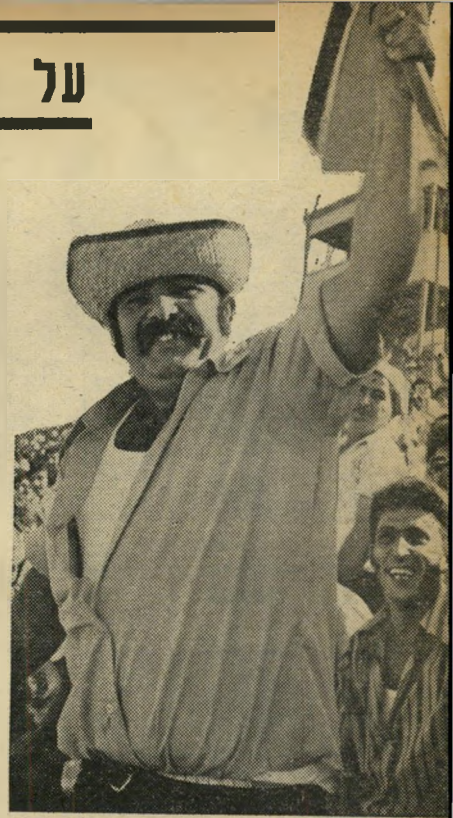

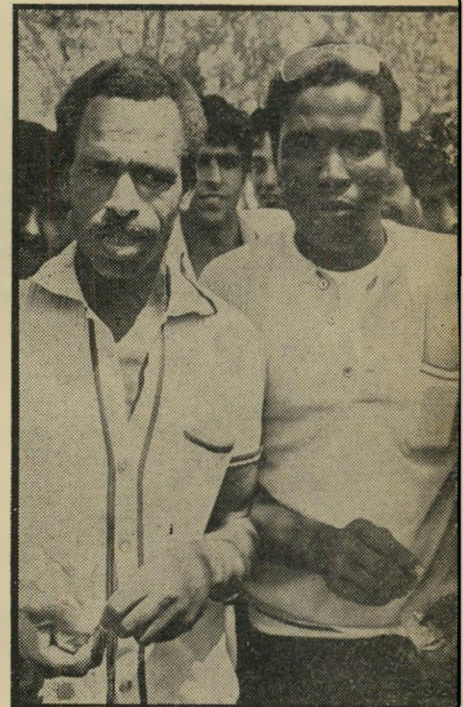
על קברו הטרי של אחיו בן ה־19 של הנדורגל החדש

נשבעו כדורגלני הפרבר הרחובותי לחולל את הפלא

טוני, מלך

הרעשו
אחד מאוהדי מכבי שע"ר, רייס, מרעיש עולמות ברעשו ענק במשחק שנערך בשבת בחיפה.

אוהדים ערבים
מרפיה ומוסטאפה זייד מאל-עריש, עשו את כל הדרך מגבול סיני לחיפה, כדי לחזות במשחק הנורלי. יוסוף הוא אוהד שעריים. מוסטאפה אוהד מרמורק. הם צהלו כאוהדי מרמורק (למטה) שהתנשקו דרך הגדר כשטוני שרעבי הבקיע את גול השיוויון.

בן ז' טוב! מברכים אותו עוברים ונולד לו עוד בן או זכה בפרס הגדול ב־19 מפעל הפיס. חולצים פקקים מבקבוקי שמפניה ומתיזים את תוכנם על ראשו. משלחות ובודדים מכל קצווי רחובות עו" לים לרגל לידרתו בת החדר ברחובה הראשי של שכונת מרמורק. מביאים מיג'ות ותשורות. נשים נדחקות כדי לנשק את פניו הקורנים מאושר. ילדים מסתורפים סביבו בגודדים. תולים בו עיניים מערצות ותולמות. אפילו בנו בן ה־6 יוני, הפסיק לקרוא לו אבא, והתחיל לקרוא לו טוני, כמו כולם.

כך, בין־לילה, נולד כוכב חדש בישראל — נתנאל (טוני) שרעבי, 24. עוד אתמול היה הצעיר התימני הצנום ובעל ה־עיניים היוקדות שייך לפרבר הרחובותי הקטן והנשכח, לחוג אוהדי הכדורגל ה־מצומצם של ליגה א' — הליגה השנייה, לכותרות המישנה בעמודים האחוריים ש־במדורי הספורט. החל מהשבת האחרונה יושב טוני על תקן של אליל לאומי. שני השערים שהבקיע במשחק שנערך בשבת בין קבוצתו, הפועל מרמורק, לבין קבוצת פרבר הרחובותי שנייה — מכבי שעריים, העלו את קבוצתו לליגה הארץ־מית, בעונה הבאה יופיע טוני עם קבוצתו בהתמודדות עם אריות הכדורגל הישראלי. מאות אלפים יכירו את שמו. ידווחו על משחקיו בכותרות הראשיות. מבצעו על מגרשי הכדורגל יוקרנו בטלוויזיה. אין זה משנה אם הפועל מרמורק תצליח בליגה הלאומית או תיכשל, אם תישאר בה או תיאלץ לחזור לליגה א' אחרי שנה. טוני שרעבי הגיע. השפיגלר של הקבוצה הרחובותית עשוי. יצטרפו להתרגל לעובי דה הזאת: לשאת את שמו בנשימה אחת עם כל אלילי הרחוב הישראלי.

השבועות

ושומר־ראש

הקפיצה המהירה לצמרת לא הירדה מהירה כלל. איזה סיכוי יש לילד תימני במשפחה מרובת ילדים ודלת אמצעים בפרבר נידח? אילו לפחות היה נולד בשעריים.

שעריים, אף היא פרבר רחובותי, זה כבר דבר אחר. למרות ששתי השכונות מאוכלסות בעיקר ביוצאי תימן מהוותיקים בארץ, לא אלה שבאו על כנפי נשרים, ובתיהן נוגעים אלה באלה. זה לא אותו דבר.

את שעריים חוצה הכביש הראשי ל־רומ. יש בה עשרות חנויות, סטיקיות, בתי־קפה. יש בה חיים חברתיים תוססים, גאוה מקומית, שני נציגים מקומיים של רשימה בלתי תלויה למועצת עיריית רחובות. יש בשעריים הרבה עשירים, בעלי אמצעים. יש גם מסורת ארוכה של כדור־גל. כולל הופעה בליגה הלאומית. עשרת אלפים תושבי השכונה מהווים קהל אוהדי דים נלהב, שכל קבוצה בלאומית היתה מתברכת בו.

מרמורק היא השכן העני של שעי־ריים. * כאלפיים תושבים בבתי אבן קטנים ומפוזרים. כיכר על שם שלום שבזי. רחוב ראשי של מאה מטר עם חנות מכולה, סוכנות־דואר ותחנת־טוטו וקבוצת כדורגל. יכול להיות שמרמורק היתה נשאת כמו מאה קבוצות כדורגל שכונתיות אחרות, לולא שחקן בה טוני שרעבי. מה יש

* השכונה נקראת על שמו של אלכסנדר מרמורק (1865—1923) בקטרוילוג בעל שם בינלאומי, פרופסור בסורבון בפאריס, לשם הגיע מגליציה. מעוזריו הראשיים של הרצל בפעילותו הצינית.

הגול של מרמורק

הדקה ה־72 למישחק שחרץ את גורל הקרב בין שני הפרברים הרחובותיים. כדור שנבטט שעררים, אינו מצליח לעצרו. אחרי הבקעת שער גורלי זה, צנח טוני המזוקן והתעלף.

גדול היה הכאב המשפיל שבא בעקבותיה. לטוני ניתנו רק שתי הזדמנויות לגעת בכדור. זה היה מספיק. הוא ניצל אותן להבקעת שני שערים, שאיש לא היה מוכן להמר שיפלו. לא צריך היה יותר מזה. שני שערים שצריכים להדליק אור אדום בעיני שוערי הליגה הלאומית.

זקן אבל —

סגולה לניצחון

אדיל מרמורק, רק בן 24, וכבר 17 נשוי ואב לשני בנים. הגדול בהם, יונתן (יוני), משמש כקמיע של הקבוצה. יש לו יד נבבס, אותה שבר בכדורגל כמובן. בן 17 היה טוני כשהתחתן. כש־עמד בפני גיוס לצה"ל כבר היה לו ילד ושם של כדורגלן מצליח.

גייסו אותו לשלושה חודשים בלבד. לא משתלם לצבא להחזיק חייל עם ילד. טוני, ששיחק כדורגל מגיל 14, היה כבר אז כוכב. אבל בקבוצה שהיו לה רק 50 אוהדי דים. בשבת שאחרי חתונתו, ערכו לו מני בו מלווים את החתן לבית־הכנסת "זפה" בבית־הכנסת בשכונה — מנהג תי־בשירים ומחולות בשבת שאחרי חתונתו. מנהלי הקבוצה באו וחספו אותו מבית־הכנסת כדי שספיק להשתתף במשחק. לפני שלוש שנים נדמה היה כי הרב עליו עולמו וכי בא הקץ על דרכו לכוכי

בו שאין בכדורגלנים אחרים? קשה להסביר. מלבד היכולת שלו ככדורגלן ועל חוש ריח להבקעת שערים, יש בו דברים נוספים הדרושים כדי שסתם כדורגלן מוכשר יהפוך לכוכב, לאיליל, למלך.

השבת האחרונה נתנה דוגמא מוחשית לכך. הגורל אירגן את העניינים בצורה כזאת שהמשחק האחרון בעונת הכדורגל הנוכחית היה צריך להכריע איון משתי הקבוצות הרחובותיות תזכה באליפות וב־תעודת העלייה לליגה הלאומית. שעריים הגיעה למשחק זה עם 41 נקודות. מר־מורק עם 42. שעריים היתה זקוקה לשתי נקודות הניצחון כדי לזכות באליפות. ל־מרמורק הספיק תיקו עם נקודה אחת.

כולם ידעו שהכל תלוי בטוני. אם יצליח להבקיע את שער שעריים, הוא חורץ את דין הקבוצה ואלפי אוהדיה. לחשו שבועות ונשא תפילות שלא יהיה מסוגל ליתר ביטחון הוסיפו לו שומר ראש לוחץ במשחק, שלא נתן לו לזוז ולשחק.

טוני כמעט לא נגע בכדור במשחק. הור־בני כדורגל זרים, שרק שמעו על טוני, לא הבינו מה כל הרעש. ואו, כששעריים הבקיעה ראשונה את שער מרמורק, נראה היה שהכל אבוד. מי שלא ראה מה ש־התחולל במגרש החיפאי לא יהיה מסוגל לתפוס זאת. אקסטזה מטורפת של איבוד חושים משמחה, כמו זו שלאוהדי שעי־ריים, קשה לתאר. אבל כשם שגדולה היתה השמחה, שנמשכה 15 דקות, כך